

EEN KWESTIE VAN DASSEN

door
B. X. Belmonte

In het jaar des Heeren 1756 stond Sir John Seymour-Penrhyss op het hoogtepunt van zijn roem. Hij was inderdaad de erkende beau. In één seizoen had hij vijftien nieuwe schoenmodellen gecreëerd — een aantal, dat nog nooit overtroffen was. Hij had ongeveer honderdvijftigduizend pond schuld, wat neerkomt op, door elkaar genomen, tienduizend pond per model. Goedkoop waren ze dus niet geweest. Maar de roem, dien hij verkregen had — woog die niet op tegen zoo iets onbelangrijks als schulden? En beroemd was hij. Lord Ballingloch, de Schotsche markies, die vóór hem de lion scheen te zullen worden, had het leelijk afgelegd. En die was nog wel rijk! Maar wanneer Ballingloch zijn knopen op een buitennissige manier op zijn jas had laten zetten, verscheen Penrhyss onmiddellijk daarop met een nieuw model schoen, en geld moet het tenslotte afleggen tegen hersenen. Dus, zij het ook met verbeterden woede, moest Ballingloch zich neerleggen bij de feiten. Sir John had vijftien absoluut nieuwe modellen gelanceerd, en niet alleen waren ze origineel, maar elk ander model leek er lomp en boersch bij. Je moest hem wel navolgen, of je wilde of niet. En daardoor vooral voelde Ballingloch zich zeer gekwetst.

Desalniettemin liet hij daar niets van blijken. Door ongenoege met Penrhyss te krijgen, zou hij zijn eigen sociale positie absoluut onmogelijk maken. En dat mocht niet. Beter nog Penrhyss eerste, dan hij heelemaal niets. En de minste uiting van vijandigheid zou hem veel kwaad gedaan hebben. De beau monde droeg zijn „lion” op de handen, en imiteerde hem tot in de kleinste kleinigheden. Iedereen boog zooals hij boog, nam zijn snuifje zooals hij snoof, en flirtte zooals hij flirtte. Of tenminste, trachtte dat. Want het laatste was niet erg gemakkelijk. Flirten als hij kon eigenlijk niemand. Sir John deed het luchtig en gratieus, wetenschappelijk bijna. Weinig meisjes gingen niet graag een flirtation met hem aan. Nu was hij dan ook een bijzonder mensch. Auteur van vijftien absoluut nieuwe schoenmodellen, om maar iets te noemen. Ballingloch kon hem niet uitstaan.

Op een mooien najaarsochtend, toen een groot gezelschap edelen met hun dames paradeerde op de Rotten Row, en Sir John weer het middelpunt was van aller aandacht, al was het alleen maar door de buitengewone élégance waarmee hij zijn zenuwachtig paard in toom hield, drong Ballingloch naar voren, tot hij naast hem reed. Aan Penrhyss' anderen kant reed een jonge dame, welke deze op het oogenblik

DICHTER EN KRACHTMENSCH.
De Engelsche schrijver B. Shaw en de spierenkoning, de bokser Tunney in Brioni, waar zij vacantie houden.

varig 't hof maakte. Met de intuïtieve handigheid, die dommen menschen eigen schijnt te zijn (men kan toch niet alles op rekening van 't geluk stellen?) begon, juist nú, de Schot Sir John een beetje te plagen. Hij probeerde hem uit zijn tent te lokken. Op een toon waar éven de spot doorheen klonk, putte hij zich uit in loftuizingen op de vijftien creaties van Sir John, en deze, nerveus, doordat het gebeurde in de tegenwoordigheid van de dame, verloor zijn gewone slagvaardigheid, en antwoordde met de schooljongensreplik: „Maar niemand anders zou het kunnen!” hopende daarmee hetzij Ballingloch tot een weddenschap te dwingen, waarna hij van hem af zou zijn, hetzij hem af te schrikken van een verder gesprek, daar de markies niet tweemaal achter elkaar een door hem zelf uitgelokte weddenschap kon afslaan, zonder zich in de oogen van de dame belachelijk te maken.

De Schot, voelend, dat hij op het punt stond, het weer te moeten afleggen tegen zijn vijand, gooide het onmiddellijk over een anderen boeg, en, doorgaande in denzelfden stijl, zeide hij: „Ik wil dat graag aannemen, Sir John. Beter nog, ik ben er zeker van, dat niemand anders zulke schoone triomfen zou kunnen vieren. Maar ik wil er onder verdedden wat ge maar wilt, dat ook gij zelf uw record niet zoudt kunnen overtreffen op een soortgelijk gebied.”

Dit was zeer boosaardig gezegd, daar het de herinnering wekte aan een praatje, dat indertijd door het volk verspreid was, namelijk, dat Sir John eigenlijk een schoenlapper van beroep was en daardoor zoo'n kijk had op schoenen. In sommige kranten werd hij zelfs, tot zijn groote ergernis, Sir John Cobbler genoemd. Hij voelde nu ook de drift in zich opstijgen, maar bedwong zich, en, zich tot de dame wendende, zeide hij glimlachend:

„Het schijnt wel dat Mylord geld wil verliezen vanmorgen.” Toen, rechtstreeks tot Ballingloch: „Nu, Mylord, ik zal binnen het eerstvolgend jaar bij openbare ge-

legenheden zestien nieuwe moderne dassen brengen. Ik stel voor, dat we den inzet op honderdduizend pond bepalen.” Even voelde de Schot een schok, maar, meteen zich zelf meester, verbeterde hij: „Honderd-entienduizend pond, Sir John. Die tienduizend pond zijn dan voor de armen van Londen.”

„Uw edelmoedigheid, Mylord,” zei Penrhyss, die niets te verliezen had, „is grenzenloos. Mylady wil misschien getuige zijn van deze overeenkomst, opdat ik niet vergeet bij die tienduizend nog twintigduizend pond toe te voegen.” Deze slag was voor hem, daar Ballingloch hier niets meer aan toe kon voegen, zonder den schijn te wekken slechts iets te zeggen om Penrhyss te overtroeven.

Penrhyss deed zijn best. Hij begon met de Orageade, een das, die alleen hij kon dragen, daar niemand hem na kon maken. Toen kwamen de „Grande Levée”, de „Petite Levée” en de „Cabriolet”. Deze laatste droeg hij alleen, wanneer hij in zijn lichtgele cabriolet ging rijden. Daarna bracht hij nog een tweede rijtuigdas, namelijk: „le Nègre Jaune”, zoo genaamd, omdat hij altijd achter in zijn cabriolet een negertje in een geel-satijnen costuum had zitten. Deze creatie was nog beter dan de eerste. Toen kwamen „la Chasse Rouge” en „la Chasse Blanche”, onderscheidenlijk voor vossen- en andere jacht. Zoo volgde de eene op de andere. De belangrijkste mogen we niet vergeten: „la Langue d'Or”. Dat was een salondas. Toen de Hertog van York die zag, was hij zoo in verrukking, dat hij onmiddellijk tienduizend pond bood voor het recht, haar als eenigste te mogen dragen. Sir John vroeg den Hertog hem even te excuseeren, ging naar zijn kleedkamer, liet zich een andere das omdoen en bood den